

יומית. ל-20 מיליון מצרים יש עניין חזיר... המתרשש בארצות הערביות. זה עניין של לחם, של חיים, לפלוני יש אחות בכויית, אח בעומאן, הם שולחים לו כסף, הם מבוטחים לסדר לו עבודה שם. הוא מקווה שהוא יסע בעוד שנה, שנתיים. ה' תקווה מקיימת אותו.

"הפזורה המצרית שונתה ל' מצריים שני מיליארד דולר לשנה. מכוב זה עולה על כל הפועל ה' אמריקאי. זה חשוב ומצריים. לכן, מי שהיה על כך שמצריים יכולה להינתק מן העולם הערבי פשוט אינו יודע על מה הוא שם."

אישיות מצרית אחרת תיארה לי את אותה הבעיה בצורה בוטה עוד יותר. "באופן רישמי מביאים לנו העובדים ה' מצריים בחו"ל שני מיליארד דולר, אך למעשה הם שולחים מישה מיליארדים. לא כל הכסף בא בדרך הרישמית, דרך בנקים, יש הנתנים את הכסף לחבר, ה' נוסע הביתה, והוא מוסר אותו למישפחה. אחרים שולחים הביתה מזון, מכוניות." לקיומה של הפזורה המצרית יש השפעה עצומה על ריקמת היחסים בין מצריים וה' עולם הערבי, שאינה דומה לתמונה המת' קבלת בכותרות-העיתונים. כך, למשל, עובדים גם עכשיו כ-400 אלף מצרים — רופאים, עורכי-דין, מהנדסים, סכנאים, פועלים מכל הסוגים — בעיראק, המצ' טירת כאוייבת-בגוש של מצריים. לפני המלחמה הזדקק להם סאדאם חוסיין כדי לבנות את ארצו בחיפזון המירבי.

גם בשיא המתיחות בין מצריים וה' עולם הערבי, לא גורשו עובדים אלה. אין כל סימן לכך. "כדי לאפשר את גירושם דרושה תוכנית-החמש להחלפת כוח-העבור דה בעולם הערבי." אמר בן-שיח. "אין כל תכונה לכך. הערבים פשוט מכריזים שיש להם מאבק עם הנשיא ארסאדאט, אך לא עם העם המצרי."

אם מצרים רבים מתייחסים ב' חשד אל השלום עם ישראל, מתי רגזים על הפרובוקציות התכופות של מנחם בגין כלפי העולם הערבי ומחסימים ביחס לנורמליזציה, ישי לכך קשר עם קיום הפזורה. מצ' רבים אינה רוצה ואינה יכולה להי' נתק באמת מן העולם הערבי. היא נזרחה לשאר ארץ הפך השלום ה' מצריישראלים יודעו לשלום ערביי ישראלים בלתי, וביכולתו שדום פלסי טיניישראלים.

אילו היתה בישראל ממסלה החפצה ב' כך אף היא. ניתן היה להיעזר במצריים לשם כך. למרבה הצער, המצב הפוך. "אתם הורסים את סאדאט ב' עולם הערבי." אמר לי, בפשטות תמציתית, אישיעסקים מצרי — שיעקר עסקיו בעולם הערבי.

בוטיק בכל כפר

ה' פזורה משנה גם את ריקמת ה' חיים במצריים עצמה. שמעתי על כך דברים מאלפים ביותר מפי מצרי ה' מתעניין במתרחש בכפר. כאשר סגנו דרומה, וכאשר ביקרנו ב' עתקות כרנך האנדנית ואל-אקסור (לוק' סור), הסתכלתי מקרוב בכפרים. הם מז' כירו לי מאוד את הכפרים הפלסטיניים כפי שראינו אותם במלחמת 1948. בתים מחימר, גגות קש, סימטות, עוני ממאיר, אולם הכפר משתנה — במהירות. ב' קאהיר אין יודעים על כך.

העובדים המצריים בארצות-ערב חיים בדוחק, הוסכים פרוטה. לפרוטה. כאשר מצרבי אצלם סכום כסף, הם חוזרים לכ' פד שלהם, מקימים בית, קונים כמה פרות, כדי שלא יצטרכו לעבוד בפרך. באופן יחסי, הם יוצרים סביבם מציאות חדשה.

כבר כבר קם, "בוטיק" — כך הוא נקרא גם בערבית — המספק דברים הנחשבים בכפר כמותרות — בגדים לנשים, מוצרי פלסטיק.

השאיפה העיקרית של כל אב הוא ש' בנו ילמד. החינוך הוא חינם, עד גמר האוניברסיטה. האב רוצה שבנו יסיים את האוניברסיטה, יסע לחו"ל, ירוויח כסף וישלח אותו הביתה, לשיפר גורל המיש' פחה. הבן אינו חולם על שיבה לכפר הפרמיטיבי. הוא מצטרף לעולם הדש' כך, גם בכפר הנודח ביותר, ה' עיניים נשואות החוצה, אך העולם הערבי. פלאחים פשוטים יודעים (המשך מעמוד 42)

בליכוד אומרים שח"כ זלמן שובל (משאל עם הורביץ)

שטויות! אנחנו רוצים להופיע בסיעה עצמאית!

הורביץ רוצה להיות

שר בממשלת המעבר!

עשרים אחוז. לרפ"י אחרי הפילוג, יש עשרה אחוזים. כלומר: חברי-כנסת בכל עשיריה ברשימת הליכוד. אני מספר שניים ברפ"י, ומי שאמר שאני לוחם על מקומי טוען שלליכוד יהיו פחות מעשרים חברי-כנסת בבחירות הקרובות.

גם ח"כ יצחק פרץ מחיש שזהו מאבק על כסאות. "איפה שמעת שסיעה קטנה תיתבע ליכוד ולא תיתבע שריון מקומות? והנה, אנחנו לא רוצים שריון מקומות. שיהיה בליכוד מיפקד-חברים, שיבחרו ציר רים לוועידה בסניפים, ונראה מי יהיה חברי-כנסת."

התרגיל והסיכויים פני שבועיים החלו השר יגאל הורביץ וח"כ זלמן שובל להשמיע דרי-שות ל"ליכוד הליכוד". הדרישות הושמעו בלשון אולטימטיבית, אך ללא עמידה על לוח-זמנים. תביעת רפ"י: ליכוד הליכוד למיפילגה אחת עוד לפני הבחירות לכנסת העשירית. ולא — ירצו לבחירות הללו ברשימה עצמאית.

מכיוון שלכל שותפי הליכוד ברור שאי אפשר לאחד את הליכוד, הם יודעים שרפ"י מחפש עילה לפרישה. סגן-השר, יורם ארי דור, תקף את אנשי רפ"י: "הם טורמ פיסטים ורואים בליכוד טרמפיאדה". אחרים בליכוד, במיוחד בחירות, טענו שהורביץ

חודשיים מסיעת הליכוד, והקימה כבר מטה-בחירות. במרכז רפ"י ברחוב בוגר' שוב בתל-אביב יושב יצחק סלוקי, עסקן צעיר העומד בראש הסיעה בהסתדרות, ומחבר את המצע. חודש לפני הקרע בהס' תדרות כבר הקימה רפ"י סיעה עצמאית בעיריית-תל-אביב, כל הסימנים הללו מורים לכיוון אחד: רפ"י עומדת להינתק מהליכוד ולהופיע כסיעה עצמאית בבחירות הקרו' בות.

חשבונות פשוטים

סיעת לרפ"י היו שמונה חברי-כנסת כשהחלה הכנסת-התשיעית את דרכה. ח"כ משה שמיר פרש לאחר החתימת הסכמי קמפ-דייוויד ונשארו שבעה. ב-1979 חל פילוג כאשר קבוצת שוסטק-לין-אולמרט' כהן נפרדה מקבוצת הורביץ-שובל-פרץ. לרפ"י יש היום שלושה חברי-כנסת. ב' סיעות האחרות בליכוד טוענים שרפ"י יכולה לקוות, במקרה הטוב, לצילום המצב הקיים, כשירכיבו את הרשימה לכנסת הבאה. במצב הקיים מוצב ח"כ זלמן שובל במקום ה-38 ברשימה, אפילו אופטימיסטים מושבעים בליכוד אינם סבורים שזהו מקום ריאלי. חברי-כנסת מחירות, חיים קאופמן ומיכאל דקל, טוענים ששובל עושה "תרגי' לים בעצמאות" כדי לדחוף את עצמו ב' מעלה הרשימה. שובל מכחיש: "ללעים היו

בחירות לכנסת העשירית יתנהל קרב-אדירים על מקום טוב בלשון' המאזניים. בין הליכוד והמערכ, באגף ה' דתי תיאבק המפ"ל לשמירת כוחה. לאחר שתיתם פרשת אביר-הצירא, יהיו תוצאותיה מה שיהיו, המיפלגות הדתיות הקיצוניות — אגודת-ישראל ופועלי-אגודת-ישראל — ינסו לכרסם בכוחה. באיזור הצפון של לשון-המאזניים יימצאו גם כמה שאריות של מיפלגות, וכמה מיפלגות של שאריות: את הסוג הראשון ייצגו ה"ל של גרעין האזנר, שינוי של רובינשטיין והתנועה הדמוקרטית של שמואל תמיר. בסוג השני, מיפלגות של שאריות, אפשר יהיה למצוא רשימות-עדתיות. באיזור לשון-המאזניים יימצא גם ח"כ שמואל פלאטר-שרון.

בימים אלה מגוששת את דרכה ליותר-מאבק זה מיפלגה חדשה-ישנה — רפ"י. ביום החמישי השבוע אמר ח"כ יצחק פרץ לכנס את מזכירות-המיפלגה כדי לפתוח בדיון על הליכה עצמאית בבחירות 1981. באשר לא בחירות להסתדרות, באפריל ה' קרוב, כבר נפלה ההכרעה. סיעת רפ"י בוועד-הפועל של ההסתדרות פרשה לפני

ב' שנת 1965 קיבלה רפ"י עשרה מנדטים. אחר שדין קיבל מינוי כשר-הביטחון לקראת מלחמת-ששת-הימים, קמה קבוצה של אנשים, שחלקם הכירו את דין וחלקם לא הכירו אותו, והתארגנה, "התנועה למערך-משה-דין". אספנו שמונים אלף חתימות. אני, בחיפה, אספתי ארבעים אלף חתימות. הכותרת היתה: "משה דין לשלטון". זה היה ב-1968.

"בעיקבות ההצלחה אורגן כנס הטי' נרמה, שבו דיברו כולם נגד החזרה ל' מפא"י ובעד הליכה עצמאית עם דין בראש. דין הפתיע, ויצא נגד כולם. מי ביקש מכל לעשות תנועה כזאת, שאל אותנו, כאלו לא ידע על ההתממה. מאז החלטתי שאני עם דין לא הולך להקים מיפלגות.

"הסוף ידוע: רפ"י הפכה להיות ה' רשימה הנמלכתית — ע"מ, ורצה לבחיי' רות ב-1969 עם בן-גוריון. קיבלנו ארבעה מנדטים. בן-גוריון ישב בכנסת כמו אריה פצוע, באחר-כך התפטר, ושובל נכנס. גם מאיר אביגור עזב. אני היתתי אז המז'

ידויו של אמנון לין:

"אני עם דין

לא מקים מיפלגה!"

מאז אותה פרשה הורעו היחסים נאור, והורביץ, שחשש מאיתנו, הציע איחוד עם שוסטק ואולמרט, שעובו את שמואל תמיר כדי להחליש את כוחם של הפלבאיים. בכנס היסוד אמר הורביץ ששלמדי בן-גוריון ותלמידי ז'בוטינסקי התלכדו כדי להציל את מדינת-ישראל. אבל קרה דבר הפוך: שוסטק ואולמרט התחברו דווקא אלינו. כשראה הורביץ מה קורה, הציע לצרף את התנועה-למען ארץ-ישראל-השלימה, שאחר כך פרשה, ושוב הורע מצב הפטריצים.

"ואז, לפני שנה וחצי, היה כינוסי' שפיים, והורביץ הודיע שהמיוזג בין תל-מידי בן-גוריון ותלמידי ז'בוטינסקי לא עלה יפה, ופילג את התנועה. כבר אז היה ברור שהורביץ רוצה להקים מיפלגה בראשות משה דין.

הפטריצים והפלבאיים

ב' ינתיים התחילו יריבויות פני-כ"ן מיות בתוך ע"מ, בין קבוצת יגאל כהן ואמנון לין ובין קבוצת הורביץ-שובל. להם קראו הפטריצים ולנו קראו הפלבאיים. אנחנו האשמנו את מזכירת-המנגנון, בת-שבע טוביה, שהיא גונבת מקופת-התנועה. הורביץ ושובל לא הת' ייחסו להאשמות האלה ברצינות, אבל הסוף היה שהיא הודתה בגניבת מאות אלפי לירות מהקופה, הורשעה ונדונה לשלוש שנות מאסר.